

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D., a soudců
Mgr. Filipa Skřivana a JUDr. Ing. Venduly Sochorové v právní věci

žalobce: **Fakultní nemocnice u sv. Anny v Brně**
sídlem Pekařská 664/53, Brno

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 22.4.2024, č.j. 10206/24/5100-
10612-713127,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Romana Lipovská

Odůvodnění:

I. Shrnutí podstaty věci

1. Platebním výměrem Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj (dále jen „prvostupňový správní orgán“) ze dne 19.1.2023, č.j. 41375/23/3000-31474-703965 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), byl žalobci vyměřen odvod za porušení rozpočtové kázně do státního rozpočtu ve výši 18 486 330 Kč z důvodu pořízení majetku z fondu kulturních a sociálních potřeb (dále jen „FKSP“), který neslouží k zabezpečení kulturních a sociálních potřeb zaměstnanců, a proto byl pořízen v rozporu s § 60 zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon o rozpočtových pravidlech“), a § 4 odst. 3 a § 5 vyhlášky Ministerstva financí č. 114/2002 Sb., o fondu kulturních a sociálních potřeb (dále jen „vyhláška o FKSP“). Sporné výdaje nadto nebyly schváleny rozpočtem ve smyslu § 3 vyhlášky o FKSP, čímž se žalobce dopustil porušení § 44 odst. 1 písm. a) zákona o rozpočtových pravidlech.
2. Žalovaný napadeným rozhodnutím změnil výši odvodu na částku 18 444 218 Kč z důvodu přehodnocení přípustnosti pořízení části uhrazeného majetku z FKSP a ve zbylých částech ponechal výrok prvostupňového rozhodnutí beze změny.

II. Shrnutí procesního postojů žalobce

3. Podle žalobce je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatečné vypořádání žalobcovy odvolací argumentace a nedostatečné posouzení naplnění jednotlivých podmínek uvedených v § 4 odst. 3 a § 5 vyhlášky o FKSP.
4. Napadené rozhodnutí je podle žalobce rovněž nezákonné z důvodu nesprávného právního výkladu pojmů „zlepšení pracovních podmínek“ a „nad povinné vybavení“ uvedených v § 4 odst. 3 vyhlášky o FKSP. Žalobce je přesvědčen, že pojem „nad povinné vybavení“ není s ohledem na větnou stavbu příslušného ustanovení vůbec propojen s pojmem „zlepšení pracovních podmínek“, nýbrž toliko s pojmem „pracovní oděvy a obuv“, na nějž přímo navazuje. I pokud by však oba pojmy věcně propojeny byly, lze podle žalobce z FKSP hradit veškeré vybavení, které povede ke zlepšení pracovních podmínek zaměstnanců, a to nad rámec zcela „základního“ vybavení, které zaměstnanci s ohledem na charakter a druh vykonávané práce k plnění svých pracovních povinností nezbytně potřebují.
5. Žalobce se proto dožaduje zrušení napadeného rozhodnutí. Na tomto svém procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Shrnutí procesního postojů žalovaného

6. Žalovaný má žalobu za nedůvodnou; popisuje skutkový stav věci, právní úpravu, rekapituluje napadené rozhodnutí a k žalobní argumentaci se vyjadřuje nesouhlasně shodně jako v napadeném rozhodnutí. Žalovaný je přesvědčen, že reagoval na veškeré odvolací námitky a řádně zjistil skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné povinnosti. Dotčená ustanovení je podle žalovaného třeba vykládat restriktivně, neboť v opačném případě by mohl být z FKSP hrazen veškerý majetek zaměstnavatele bez ohledu na jeho určení, což by bylo v rozporu s pravidlem, že FKSP primárně neslouží k zabezpečení majetku zaměstnavatele, nýbrž k poskytování konkrétních benefitů jeho zaměstnancům.
7. Žalovaný tedy navrhuje žalobu zamítnout. I žalovaný na svém procesním postoji setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

IV. Posouzení věci

8. Žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), včas (§ 72 odst. 1 s.ř.s.) a je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.; § 259 odst. 4 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád).

Shodu s prvopisem potvrzuje: Romana Lipovská

9. Podle § 4 odst. 3 vyhlášky o FKSP lze z fondu přispívat na vybavení ke zlepšení pracovních podmínek, na pracovní oděvy a obuv, a to nad povinné vybavení, na jednotné oblečení a na vybavení pro sportovní a zájmovou činnost, které je půjčováno zaměstnancům. Podle § 5 vyhlášky o FKSP lze z fondu hradit pořízení hmotného majetku, který slouží kulturním a sociálním potřebám zaměstnanců.
10. Povinnost vytvořit FKSP a hospodařit s ním je stanovena individuálně pro jednotlivé veřejné subjekty v právních předpisech upravujících jejich vznik, činnost, kompetence a hospodaření. K provedení rozpočtových pravidel, rozpočtových pravidel územních rozpočtů a zákona o státním podniku byla přijata vyhláška o FKSP, přičemž další právní předpisy založily povinnost postupovat podle této vyhlášky normativním, popř. nenormativním odkazem (v podrobnostech srov. Metodické doporučení k zajištění jednotného postupu při tvorbě a hospodaření s FKSP ze dne 21.12.2023, www.mfcr.cz). Mezi žalobcem a žalovaným přitom není sporu o to, že se postup podle vyhlášky o FKSP aplikuje i na žalobce (coby státní příspěvkovou organizaci). Není mezi nimi sporu ani o základní východisko: aby mohl zaměstnavatel (zde žalobce) hradit z FKSP vybavení, resp. hmotný majetek, musí splnit buď podmínky uvedené v § 4 odst. 3 vyhlášky o FKSP anebo podmínky uvedené v § 5 vyhlášky o FKSP (nepředpokládá se tedy jejich kumulativní splnění; žalobce takto argumentuje konstantně a žalovaný k takovému závěru dospěl v bodu 82. napadeného rozhodnutí). S ohledem na rozličnou povahu vybavení, které může být z prostředků FKSP hrazeno, ani zdejšímu soudu nevznikla žádná pochybnost o tom, že pro naplnění primárního účelu vyhlášky postačí, je-li splněna kterákoli ze shora citovaných podmínek (ať už obě současně či pouze některá z nich), neboť v opačném případě by byl okruh hmotného majetku (vybavení), který lze z FKSP pro potřeby zaměstnanců pořídit, příliš restriktivně a nadto nelogicky omezen (nedávalo by logiku, aby bylo přispíváno na vybavení ke zlepšení pracovních podmínek, na pracovní oděvy a obuv, což by současně muselo být majetkem sloužícím kulturním a sociálním potřebám zaměstnanců).
11. Právní úprava tedy stanoví dvě samostatné (oddělené) podmínky pro to, aby zaměstnavatel mohl pořídit majetek z prostředků FKSP. Buď musí jít o vybavení sloužící ke zlepšení pracovních podmínek, a to nad povinné vybavení, anebo musí jít o hmotný majetek sloužící ke kulturním a sociálním potřebám zaměstnanců.
12. Co se týče pravidla obsaženého v § 4 odst. 3 vyhlášky o FKSP, pak lze-li z FKSP přispívat na vybavení ke zlepšení pracovních podmínek, na pracovní oděvy a obuv, a to nad povinné vybavení, pak pravidlo „nad povinné vybavení“ je třeba vykládat nikoli pouze v souvislosti s pracovním oděvem a obuví, nýbrž i s dalším vybavením (ke zlepšení pracovních podmínek). Jinak by totiž byl zaměstnavatel oprávněn z FKSP hradit veškeré vybavení (resp. jakýkoli majetek) bez ohledu na jeho věcné určení a účel, kterému slouží, neboť vesměs každé nové vybavení lze ze své podstaty považovat za lepší, výhodnější, efektivnější apod., především by však byl zaměstnavatel v takovém případě oprávněn z FKSP hradit i vybavení, které jeho zaměstnanci nezbytně potřebují k bezpečnému výkonu práce, což je však jeho povinností podle § 224 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, nikoli zvláštním dobrodiním ve vztahu k zaměstnancům. Stěží lze proto vykládat pojem „vybavení ke zlepšení pracovních podmínek“ (které má sloužit zaměstnancům coby určitý nadstandard) bez ohledu na to, co je „vybavením povinným“ (které má zaměstnancům sloužit jako nezbytný standard). Za vybavení ke zlepšení pracovních podmínek tedy nelze považovat takové vybavení, bez něhož zaměstnanci nejsou schopni (nemohou) své pracovní úkoly řádně vykonávat, přičemž definice a kategorizace takového vybavení se bude přirozeně lišit napříč různými profesemi (a tedy bude jiná u různých zaměstnavatelů). V závislosti na konkrétní činnosti zaměstnavatele a konkrétním pracovním zařazení jeho konkrétních zaměstnanců se rovněž povinné vybavení může značně lišit (od čistících prostředků přes psací potřeby, telefony, pracovní počítače, IT software a kancelářské židle a stoly až po pohovky či kávovary).

13. K otázce naplnění podmínky § 4 odst. 3 vyhlášky o FKSP (první podmínky) je tedy třeba vycházet z toho, že pojmy „zlepšení pracovních podmínek“ a „nad povinné vybavení“ je nezbytné vykládat v kontextu charakteru a druhu vykonávané práce žalobcových zaměstnanců a pracovního vybavení, jehož je pro výkon takové (konkrétní) práce nezbytně třeba. Tyto pojmy nejsou (žádným) právním předpisem definovány, protože jde o neurčité právní pojmy (jejichž definování ani není v právních předpisech dost dobře možné, příp. se pro jejich specifčnost může jevit jako vhodnější ponechat jejich bližší vymezení na rozhodovací praxi). Při interpretaci neurčitého právního pojmu se proto správní orgán musí zabývat zejména konkrétními skutkovými okolnostmi daného případu, přičemž je povinen význam neurčitého právního pojmu objasnit přinejmenším takovým způsobem, aby bylo patrné, zda a případně v jaké míře (či významu) jej bude možné na dotčený případ aplikovat. Vyskytuje se zde tedy určitá míra „uvážení“ správního orgánu, která je však zaměřena výlučně na skutkovou podstatu a její vyhodnocení, přičemž výsledkem je závěr, jenž nemá alternativu (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22.4.2014, č.j. 8 As 37/2011-154, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.7.2005, č.j. 5 Afs 151/2004-73).
14. Předmětem činnosti žalobce je provoz zdravotnického (nemocničního) zařízení zajišťujícího zdravotní péči o nemocné pacienty. Z povahy věci tedy žalobce zaměstnává rozličnou skupinu zaměstnanců, mezi kterou lze řadit kupříkladu zdravotnický personál (lékaře, zdravotní sestry), administrativní pracovníky (zaměstnance na telefonní ústředně či evidenci pacientů), výzkumný personál (analytiku či laboranty) a další pomocný personál (řidiče, uklízečky, údržbáře a další), přičemž pro každou z těchto skupin bude „povinné vybavení“ představovat odlišnou kategorii hmotného i nehmotného majetku. Každou jednotlivou položku nákupu, ve vztahu k níž je zkoumáno, zda mohla být pořízena z FKSP, je pak třeba posuzovat z toho pohledu, zda její pořízení je pro výkon práce nezbytné, anebo zda její pořízení pracovní podmínky zaměstnanců zlepšuje, aniž by bylo zcela nezbytným.
15. Zdejší soud vnímá odlišné pohledy žalobce a žalovaného na obsah pojmu „zlepšení pracovních podmínek“ v kontextu pořízení majetku, který je určitým „zlepšením“ toho již existujícího (dříve pořízeného), a to ve smyslu jak kvantitativním, tak kvalitativním. Zdejší soud přitom nesdílí pohled žalobce, že veškeré „nové“ a „vylepšené“ (kvantitativně či kvalitativně) vybavení, které zaměstnancům zefektivňuje běžnou pracovní činnost, lze bez dalšího hradit z FKSP. Pokud jde totiž o znak „vylepšení“, je třeba vycházet z toho, že bude naplněn, půjde-li o zdokonalení, novotu, modernizaci či určitý pokrok v pracovních podmínkách v porovnání se stávajícím stavem, jež zaměstnancům ulehčí, zpříjemní či zefektivní pracovní podmínky (samotný výkon práce), to však pouze nad rámec vybavení, které je s danou pozicí a s plněním konkrétních pracovních úkolů neodmyslitelně (nutně) spojeno. Existuje-li tedy „povinné vybavení“, které je zaměstnavatel na své náklady povinen obstarat, pak takové vybavení nemůže být hrazeno z FKSP. Nelze proto přisvědčit žalobci, že koupě vylepšených (kvantitativně či kvalitativně) verzí již stávajícího „povinného vybavení“ jej opravňuje k čerpání prostředků FKSP na jejich pořízení. Ačkoli takové „vylepšení“ může – obecně vzato – skutečně přispět ke zlepšení pracovních podmínek, nejde již o zlepšení „nad rámec povinného vybavení“ ve smyslu citovaného ustanovení. Pokud totiž zaměstnavatel nahradí dosavadní povinné vybavení jeho novější (i modernější) verzí, nemění to nikterak jeho charakter. Zaměstnavatel má obecnou odpovědnost zajistit, aby povinné vybavení odpovídalo aktuálním normám a standardům, což přirozeně zahrnuje i jeho postupnou modernizaci. Pokud by bylo možné financovat z FKSP například přechod na výkonnější počítače či modernější a komfortnější (pohodlnější) pracovní pomůcky jen proto, že nabízejí lepší uživatelský komfort (kvalitativní změna), znamenalo by to prolomení základního pravidla, že povinné vybavení je hrazeno z provozních prostředků zaměstnavatele. Shodnou optikou je třeba nahlížet i na kvantitativní vylepšení povinného vybavení. Pokud pro vyšší efektivitu práce zaměstnavatel každé pracovní místo nově vybaví dvěma monitory (namísto původního jednoho), může to vést ke zlepšení uživatelského komfortu při práci, to však samo o sobě nemění charakter monitoru coby součásti povinného vybavení, které zaměstnavatel musí z vlastních provozních

nákladů zajistit, a to mj. v dostatečném množství. Pokud by bylo možné tato „vylepšení“ financovat z FKSP, otevřela by se zaměstnavatelům cesta k obcházení jejich zákonných povinností a k přenášení běžných provozních nákladů na FKSP, jehož prostředky mají sloužit ke zlepšení pracovních podmínek toliko nad rámec zákonných a provozních standardů.

16. Co se týče kategorizace zakoupeného majetku mezi „povinné vybavení“, pak žalobce netvrdí, že by nesloužilo k zajištění běžných pracovních úkolů jeho zaměstnanců, a tedy že by o povinné vybavení nešlo. Svoji argumentaci totiž opírá toliko o premisu, že kvantitativní či kvalitativní změna povinného vybavení je již pořízením vybavení nadstandardního (nepovinného), resp. že dosavadní vybavení bylo pro bezpečný výkon práce zcela dostačující (v tom smyslu, že zaměstnanci stravovacího zařízení mohli mýt nádoby ručně bez nutnosti zakoupit myčku nádobí nebo že zaměstnancům postačovala jedna tiskárna, aniž by bylo nezbytné pořídit další tiskárny). Jinými slovy, žalobce nepopírá nezbytnost tohoto vybavení pro řádný výkon práce, nýbrž zpochybňuje jeho nezbytnost v nově pořízené kvalitě či kvantitě. Tento výklad citovaného ustanovení však zdejší soud – jak již shora uvedeno – odmítá.
17. Od toho je přirozeně odvislý závěr o oprávněnosti čerpání prostředků z FKSP na podstatnou část žalobcem pořízeného majetku. Rekonstrukce myčky stolního nádobí sloužící zaměstnancům stravovacího zařízení při úklidu nádobí po strážnících (bod a/), záložní zdroje předcházející ztrátě dat při výpadku elektřiny (bod f/), novější verze softwaru MS Windows, Office a dalších (bod i/), software academic VMware podporující využívání virtualizačních pomůcek ve výuce a výzkumu (bod j/), čtečky čárových kódů nahrazující ruční inventarizaci majetku (bod k/), průmyslové kamerové systémy snižující počet pravidelných obchůzek prováděných zaměstnanci ostrahy (bod l/), nástěnné projekční plátno umožňující přípravu interaktivních prezentací či povinných školení (bod o/) a s ním související projektor (bod p/) a ordinační – laboratorní sedačky zajišťující ergonomické sezení pro lékaře, zdravotní sestry a laboratorní pracovníky (bod q/), představují právě jen kvalitativní změnu povinného vybavení, které je zaměstnavatel (žalobce) povinen hradit ze svých provozních prostředků. Všechny tyto položky totiž určitým způsobem zlepšují funkčnost, ergonomii, bezpečnost nebo efektivitu pracovních úkonů, které se váží k řádnému a bezpečnému výkonu práce na konkrétní pracovní pozici.
18. Pořízení většího počtu tiskáren oproti předchozímu stavu, kdy měli zaměstnanci k dispozici pouze jednu tiskárnu na celé patro (bod b/), monitorů, které nyní zaměstnancům umožňují využívat dva monitory současně (bod d/), mobilních a bezdrátových telefonů, jejichž počet se zvýšil oproti dřívějšímu stavu, kdy byl v ambulanci k dispozici pouze jeden (bod g/), počítačů, notebooků a tabletů, které nově může využívat širší okruh zaměstnanců (bod h/), stejně jako rozšíření kancelářského vybavení, včetně kalkulaček, kartoték, šanonových regálů, laminovacích zařízení a dalších (bod n/), pak představuje jen kvantitativní změnu povinného vybavení. Ta se přirozeně pojí s kvalitativní změnou, neboť lze předpokládat, že nově pořízený majetek bude modernější, efektivnější či komfortnější než jeho původní verze; jde však spíše o vedlejší (a přitom přirozený) důsledek kvantitativní změny. Tomu odpovídá i argumentace žalobce, který u dotčeného vybavení poukazuje především na rozšíření jeho dostupnosti mezi zaměstnance jako na primární důvod jeho pořízení. Samotné navýšení počtu kusů povinného vybavení však nikterak nemění jeho charakter, nedochází ke změně jeho účelu ani ke změně povinností zaměstnavatele jej pořídit z provozních prostředků.
19. Pod pravidlo podle § 5 vyhlášky o FKSP spadá pořízení hmotného majetku, který bude sloužit kulturním a sociálním potřebám zaměstnanců. Naplnění těchto podmínek žalobce dovozuje toliko ke koupi switche a datových polí, kterou došlo k rozšíření pokrytí bezdrátového připojení mj. pro zaměstnance během přestávek v práci či mimo pracovní dobu (bod c/), a nástěnnému projekčnímu plátnu (bod o/) spolu s projektořem (bod p/), kterými mohou být zprostředkovány také prezentace z oblasti mimopracovního života zaměstnanců. Pokud jde o rozšíření bezdrátové sítě, jeho hlavním smyslem nebylo zpřístupnění připojení zaměstnancům mimo pracovní dobu, nýbrž zajištění jeho

Shodu s prvopisem potvrzuje: Romana Lipovská

efektivního provozu v rámci celého zdravotnického zařízení, a tedy zlepšení dostupnosti a stability síťového připojení pro plnění pracovních úkolů. Tomu odpovídá i vyjádření žalobce „*díky pořízení tohoto majetku došlo k rozšíření počítačové sítě daňového subjektu, zefektivnění práce a umožnění přístupu také dalším zaměstnancům*“ (bod c/ odvolání). Možnost využití bezdrátového připojení zaměstnanci mimo výkon práce je tedy toliko sekundárním efektem, nikoli účelem, pro který bylo rozšíření bezdrátového připojení zřizováno. Shodnou optikou lze nahlížet na nástěnné projekční plátno a projektor, které tvoří technické zázemí pro povinná školení a odborné prezentace související s výkonem práce. I argumentace žalobce ostatně směřuje k „*umožnění přizpůsobit a rozšířit vzdělávací materiály pomocí digitálních zdrojů*“, „*zlepšení efektivity a kvality kurzů a školení*“ nebo „*zvýšení pestrosti a atraktivity vzdělávacích aktivit*“ (body m/ a n/ žaloby). Jejich případné využití k mimopracovním aktivitám tak může být nanejvýš okrajové, což nemění jejich charakter coby prostředků primárně sloužících k zajištění pracovních úkonů. Žádnou z těchto položek tedy nelze pod citované ustanovení podřadit, neboť jejich převažující účel nesměruje k naplňování kulturních a sociálních potřeb zaměstnanců, nýbrž k zajištění provozních a pracovních potřeb zaměstnavatele (žalobce).

20. Za oprávněné náklady ve smyslu citovaného ustanovení lze považovat toliko pořízení 3D tiskárny, která slouží k tisku předmětů zpříjemňujících pracovní prostředí zaměstnanců či podporujících jejich mimopracovní aktivity (bod e/), a brýlí pro virtuální realitu, které zaměstnancům umožňují odpočinek a odreagování během přestávek v práci nebo mimo pracovní dobu (bod m/). Žalobce v průběhu správního řízení prokázal, že dotčené vybavení je využíváno především (dokonce výhradně) k mimopracovním aktivitám zaměstnanců za účelem zábavy a relaxace, a proto lze uzavřít, že může jít o hmotný majetek sloužící k uspokojování kulturních a sociálních potřeb zaměstnanců. Tím se odlišuje od shora uvedeného vybavení (projektoru, projekčního plátna a switche), které slouží především k bezpečnému výkonu práce. To ostatně vyjadřuje i pohled žalovaného.
21. Pokud jde o pořízení televizoru na lůžkové oddělení do pokoje pro hospitalizované pacienty (bod r/), to nemůže být ve smyslu § 4 odst. 3 vyhlášky o FKSP vybavením sloužícím ke zlepšení pracovních podmínek zaměstnanců, neboť ti k němu nemají přístup – vyjma skutečnosti, že vstoupí do místnosti, kde je umístěn a využíván pacienty. Ve smyslu § 5 téže vyhlášky se sice jedná o hmotný majetek, ten však již neslouží kulturním ani sociálním potřebám zaměstnanců, protože slouží výhradně pacientům lůžkového oddělení. Pokud žalobce pořízení televizoru obhajuje tvrzením „spokojený pacient = spokojený zdravotnický personál“ (bod p/ žaloby), pak prezentuje jakoby samozřejmou rovnici, která má však k přesnosti v nyní posuzované věci daleko. Aprobací tohoto výkladu by jakékoli zvýšení patientského komfortu mohlo představovat investici do pracovních podmínek zaměstnanců, byť by se jich samotných vůbec nedotýkalo.
22. Pokud žalobce ke stanovení výše odvodu argumentuje zásadou *in dubio mitius* (v pochybnostech mírněji), pak se jedná o zásadu trestního řízení. Povinnost vrátit neoprávněně čerpané finanční prostředky však nepředstavuje trestní sankci, nýbrž pouhý důsledek zjištění, že nebyly splněny podmínky pro jejich využití, a proto byly čerpány neoprávněně. Povinnost odvodu za porušení rozpočtové kázně tedy nelze zaměňovat se správní sankcí, o to méně se sankcí trestní, neboť primárním cílem odvodu je navrátit zpět do státního rozpočtu prostředky, které nebyly využity v souladu s podmínkami, za kterých byly poskytnuty. Jde tedy spíše o „správní opatření“, které nevykazuje sankční charakter. Nadto podle zdejšího soudu žádné objektivní pochybnosti dány nejsou. V nynější věci proto žalovaný nepochybil, když stanovil odvod v celkové výši neoprávněně vynaložených prostředků podle § 44a odst. 4 písm. a) zákona o rozpočtových pravidlech.
23. Co se týče námitky nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, pak napadené rozhodnutí obsahuje jasné a srozumitelné odůvodnění, v němž je zrekapitulován procesní vývoj včetně nosných důvodů prvostupňového rozhodnutí a odvolací argumentace, zároveň jsou v něm dostatečně zřetelně uvedeny důvody, na jejichž základě žalovaný dospěl k závěru o neoprávněném čerpání prostředků z FKSP, které se prolínají napříč celým napadeným rozhodnutím. Za primární

Shodu s prvopisem potvrzuje: Romana Lipovská

důvod nepřezkoumatelnosti žalobce označuje absenci tvrzení, z jakých důvodů žalovaný zakoupený majetek považoval za povinné vybavení. Z obsahu napadeného rozhodnutí však bezpečně vyplývá, že žalovaný na podstatu sporu nahlíží shodně jako zdejší soud, dovozuje-li, že kvantitativní ani kvalitativní vylepšení stávajícího majetku jej nezbavuje charakteru povinného vybavení. V situaci, kdy sám žalobce nerozporuje, že pořízený majetek je nezbytný pro bezpečný výkon práce, byť dle žalobce postačoval v původní kvalitě či kvantitě, nebylo třeba, aby se žalovaný dále vyjadřoval k (ne)zbytnosti každého nákupu pro bezpečný výkon práce. Napadené rozhodnutí tedy vadou přezkoumatelnosti netrpí.

24. Zdejší soud proto v mezích uplatněných žalobních bodů uzavírá, že žalovaný postupoval správně (zákonně), dovedl-li neoprávněnost čerpání finančních prostředků na nákup dotčeného vybavení z FKSP. Žalovaný podle zdejšího soudu aplikoval správný právní předpis, v jeho mezích správnou právní normu, přitom pochybení, jež by mělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, se nedopustil ani při její aplikaci na zjištěný skutkový stav. Zdejší soud tak v mezích uplatněných žalobních bodů neshledal žalobu důvodnou a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil ani žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Proto zdejší soud žalobu bez jednání za splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s.ř.s. jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V. Náklady řízení

25. Výrok o nákladech řízení účastníků se opírá o § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto právo na náhradu nákladů řízení nemá. Úspěšný byl žalovaný, tomu však podle obsahu soudního spisu nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, navíc náhradu žádných nákladů řízení ani nepožadoval, a proto bylo rozhodnuto, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 3. dubna 2025

David Raus v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Romana Lipovská